

ETT STORT TACK FRÅN

Vänner till pionjärbetet i Sickla,

Vi har med detta brev kommit fram till en summering av en ovanligt stillsam vår med tanke på den rådande corona-pandemin, men också en summering av vår tid som pionjärer i Sickla.

Som vi alla vet har denna vår inte liknat någon annan. Corona-pandemin har dragit in och ställt oss alla i en situation som vi inte alls kunde förbereda oss för. Vår förmåga att improvisera har ställts på nya prov, och mellanmänskliga möten har krävt nya former. För Mötesplats Sickla har det inneburit att ett planerat körprojekt ställts in och att Café Existens arrangerats med större försiktighet. I takt med att det blivit varmare har det inneburit att vi arrangerat samtalskvällarna utomhus, vilket faktiskt varit fullt möjligt. Av naturliga skäl har det dock inte varit särskilt välbesökta kvällar, inte minst då en del av våra regelbundna besökare är lite äldre.

När våren nu så småningom kommer ebba ut i en ny sommarledighet kommer detta också innebära en avslutning för mig och Kristina som pionjärer i Sickla. Efter sex år har vi kommit fram till att det nu är tid att gå vidare, inte minst då dörrar mot nya utmaningar nu står på glänt. Jag, Mikael, kommer därmed avsluta min tjänst som pionjärpastor vid månadsskiftet juni/juli. Detta har varit ett svårt beslut, men efter en del av process och samtal är det ändå ett naturligt steg. Vår strävan har ända sen början varit att möta människor på deras egen planhalva och i det mötet söka svar på hur vi kan vara kyrka i denna miljö, en gemenskap i vilken olika människor möts och ges möjlighet att ta emot evangeliet. Denna strävan har lett oss till spännande samarbeten, många möten med människor utan tidigare erfarenheter av kyrkan och en del egna projekt. Vi har under vår tid arrangerat samtalskvällar, körprojekt, konserter och en och annan gudstjänst (se bild ovan). Vi har läst Bibeln, bett och samtalat i en hemgrupp. Samtidigt som det inte är svårt att se det meningsfulla i detta är det ändå rimligt att sätta punkt när vi märker att det inte för fram till förväntade resultat i meningen en framväxande församling.

I nära samtal med SAM och Allianskyrkan i Älta har vi dessutom kommit fram till att det i och med detta inte finns förutsättningar att fortsätta driva pionjärprojektet i Sickla, vilket alltså gör att Mötesplats Sickla nu kommer avslutas. Bilden till höger togs på vårt avslutande årsmöte i april.

Både vi som arbetat eller tidigare arbetat med Sickla-projektet och ni som på ett eller annat sätt understött arbetet har lagt ner ett stort hjärta och engagemang i detta och investerat i drömmen om en församling. Givetvis är det därför ett på många sätt sorgligt beslut.

Samtidigt finns det inte heller någon som helst anledning att anse att arbetet för den sakens skull varit betydelselöst. Vad arbetet till syvende och sist kommer bära för frukt vet endast Gud och vi får med detta be att allt det som gjorts och de böner som betts ska bära sin frukt i Guds överblickbara tid bortom vår egen kontroll och vårt begränsade perspektiv.

Värt att nämna är att jag och Kristina planerar att bo kvar i Stockholm, vara fortsatt aktiva i Allianskyrkan i Älta och fortsätta mötas i vår hemgrupp, som nu kommer utgöra en av Allianskyrkans omsorgsgrupper utan ambitioner att bli en församling.

Med detta vill vi säga ett stort TACK till er alla som på ett eller annat sätt varit med och stöttat arbetet i Sickla genom förbön, ekonomiskt understöd, uppmuntran och genom att på ett öppet och gästfritt sätt ha tagit emot oss när vi kommit på församlingsbesök. Vi har hela vägen känt oss mycket väl omhändertagna och uppbackade av er alla. Ert stöd har betytt mycket och är något vi bär med oss. Jag har flera gånger slagits av det till synes outtömliga engagemang som finns hos er. Må Gud välsigna er alla rikt! Vi hoppas träffa er framöver.

Som så många gjort tidigare när saker och ting läggs ner, tar också jag gärna hjälp av Predikaren kap. 3 för att finna någon slags orienteringspunkt framåt:

”Allt har sin tid,
det finns en tid för allt som sker under himlen:
en tid för födelse, en tid för död,
en tid att plantera, en tid att rycka upp,
...

Vad får då den strävsamme ut av all sin möda?
Jag har sett vilket arbete Gud har lagt på människan.
Allt vad Gud har gjort är skönt i rätta stunden.”

Pred 3:1-2, 9-11.

Sett till Predikaren i sin helhet verkar dessa rader skrivas ner med ett stort mått av vemod. Predikaren är frustrerad över att allt är så kortlivat och ändligt. Att allt det som görs en gång ska ta slut. Jag tänker mig att det är både naturligt och sunt att sörja det som man måste släppa taget om. Det som måste avslutas. Det är naturligt att sörja att saker ebbar ut. Samtidigt verkar Predikaren ha upptäckt att saker kommer och går enligt en närmast cirkulär rytm. Om det inte är tid för det ena så är det tid för det andra och tvärt om. Så samtidigt som det är naturligt att sörja det som tar slut, väntar samtidigt frågan bakom hörnet: Om det inte är tid för det ena, vad är det då tid för nu? Om det inte är tid för pionjärt arbete i Sickla nu, vad är det då tid för? Jag vill med detta uppmuntra oss att ta denna fråga till vårt hjärta och ta med oss den i bön. Predikarens kommentar i vers 14 ger oss också ett viktigt perspektiv: ”Jag vet att vad *Gud* gör består för alltid” (min kursivering).

Med detta vill vi önska er alla en fin fortsättning på våren och sommaren och Guds frid och fred inför det som komma skall både under och efter corona!

Mötesplats Sickla
gm Mikael och Kristina Nilsson